

Hồi Thứ Tám

MỘT KIẾM VÌ ÂN SƯ

Bây giờ mọi người nghe vậy đều ngạc nhiên, Tống Trấn Sơn không hiểu chuyện sư phụ Nhạc Tiểu Tuấn có người con nối dõi thì liên quan gì đến lão, bèn hỏi tiếp:

– Công tử của lệnh tôn nếu còn sống thì nay chừng bao nhiêu tuổi?

Nhạc Tiểu Tuấn nói:

– Văn sinh chỉ nghe gia sư nói, năm bị thất tích thì mới được hai tuổi!

–Ồ, vậy lệnh sư có từng nói với Nhạc tướng công tên là gì chứ?

– Gia sư không hề nói, nhưng chỉ cho biết sư huynh trên mây trái có một nốt ruồi son!

Tống Trấn Sơn âm ừ một tiếng rồi hỏi:

– Vậy không nói ra chuyện thứ hai sao?

Nhạc Tiểu Tuấn nói:

– Văn sinh cầu khẩn mãi, nhưng gia sư chỉ thở dài lắc đầu, gia sư chỉ nói “Được một đệ tử hiếu đệ như người, sư phụ cũng vui lắm rồi, chỉ cần sau này trên đường hành đạo, người gặp người nào chừng trạc người, trên mây trái có nốt ruồi son, thì bảo thanh niên ấy mười năm sau đúng ngày Trung thu đến Chung Nam Thái Nhất Diên gặp sư phụ, nếu không gặp sư phụ thì coi như sư phụ đã không còn trên thế gian này. Người giúp được chuyện này cũng đã đủ lắm rồi, còn chuyện thứ hai, quá khứ như mây khói, đừng nhắc đến nữa thì hay hơn”.

Tống Trấn Sơn càng nghe càng chú tâm suy nghĩ, đoạn hỏi:

– Lệnh sư đã không chịu nói ra, vậy Nhạc tướng công còn tìm đến gặp lão phu làm gì?

Nhạc Tiểu Tuấn nói:

– Lần ấy khi bái biệt gia sư, trên đường xuống núi, văn sinh gặp một lão nhân gia gọi văn sinh lại...

Tống Trấn Sơn cảm thấy ly kỳ, chậm mắt nhìn chàng.

Huy Huệ Quân chen vào hỏi:

– Người đó là ai?

Nhạc Tiểu Tuấn nói:

– Văn sinh khi ấy nghe gọi quay lại, thấy người nay hoàn toàn xa lạ, chưa kịp hỏi thì người đó đã cười lớn nói ngay:

– Điều tâm nguyện thứ hai của sư phụ người ta biết rất rõ.

Nghe vậy văn sinh liền gặng hỏi.

Người này cười vẻ bí ẩn nói tiếp:

– Lão phu chỉ cho người một con đường, chỉ cần người tìm đến Tống Trấn Sơn ở Vũ Tiên, chỉ cần ông ta chỉ giáo vài câu là tâm nguyện của sư phụ người nghênh đao giải tận!

Từ nãy đến giờ Tống Văn Tuấn vẫn ngồi im lặng lắng nghe, lúc này không kềm nổi hừ một tiếng la lên:

– Tên kia là ai mà dám kêu thẳng danh tính cha ta ra?

Tống Trấn Sơn đành mắt nhìn con trai rồi cười cười nói:

– Cha vốn tính danh Tống Trấn Sơn thì người ta cứ thế mà gọi, không chừng người đó lại là cố nhân của cha cũng nên!

Nói rồi lại nhìn chằm Nhạc Tiểu Tuấn hỏi tiếp:

– Thế Nhạc tướng công có còn nhớ rõ dung mạo của vị lão nhân xa lạ kia chứ?

Nhạc Tiểu Tuấn gật đầu nói:

– Lão nhân kia tuổi ước trên dưới bảy mươi, tóc bạc phủ vai, cằm râu thưa, mặt như hài đồng, thân vận trường bào màu cổ đồng, tay cầm trúc trượng.

Tống Trấn Sơn vừa nghe chàng mô tả thì mặt thoáng biến sắc, vuốt râu trầm ngâm không nói.

Nhạc Tiểu Tuấn không để ý tiếp tục kể:

– Lão nhân đó còn nói điều tâm nguyện thứ nhất của gia sư ông ta cũng biết.

Tống Trấn Sơn à lên một tiếng nhưng vẫn chưa nói gì.

Nhạc Tiểu Tuấn lại tiếp:

– Văn sinh khi ấy nghe vậy thì hỏi ông ta đã biết, vậy xin chỉ giáo văn sinh nên làm gì?

Lão nhân nói:

– Lão phu chỉ có bốn câu thơ, người nên nhớ kỹ:

Ngũ xuất hoa khai lúc xuất phi,

mãn thiên cảnh sắc ánh hàn huy,

Thiên Thai nhất khứ đang tiên dịch,

Từng thử Nguyễn Lang bắc ước quy.

Đọc xong bốn câu thơ lão nhân quay người bỏ đi ngay.

Văn sinh trong lòng thấy kỳ lạ muốn hỏi thêm nữa, liền phóng chạy đuổi theo.

Lão nhân đi không nhanh lắm, vậy mà văn sinh đuổi mãi vẫn không theo kịp, đến ngang hẻm núi thì bỗng lão nhân kia đã mất dạng!

Tống Trấn Sơn nghe rồi đầu mày giãn ra, gật đầu nói:

– Người nghe lời lão nhân kia chỉ điểm, cho nên mới tìm đến đây diện kiến lão phu!

Nhạc Tiểu Tuấn cúi thấp đầu đáp:

– Văn sinh lòng thành khẩn muốn làm tròn nguyện ý của gia sư, nên nghe lão nhân kia chỉ điểm đến gặp Tống đại lão gia thì mọi chuyện nhất đao giải tận, mới mạo muội đến quấy nhiễu tịnh cư của Tống đại lão gia!

Tống Trấn Sơn lại gật đầu, khí độ rộng rãi nói:

– Hảo, lão phu đáp ứng lời người!

Nhạc Tiểu Tuấn nghe thế thì vui mừng khôn tả:

– Tống đại lão gia tiếp nhận thỉnh cầu của văn sinh, nói vậy lão nhân gia cũng biết rõ tâm nguyện của gia sư?

Tống Trấn Sơn gật đầu đáp:

– Lão phu biết!

Nhạc Tiểu Tuấn lại hỏi:

– Tống đại lão gia có thể nói cho văn sinh biết rõ tâm nguyện của gia sư...

– Ừm...

Tống Trấn Sơn sắc mặt trở nên nghiêm túc nói:

– Lão phu chỉ nói là đáp ứng người thay mặt lệnh sư quyết định chuyện này mà thôi!

Nhạc Tiểu Tuấn trở mặt nhìn Tống Trấn Sơn không hiểu, nói:

– Ý Tống đại lão gia là...

Tống Trấn Sơn thản nhiên nói:

– Mười sáu năm về trước, lão phu từng ước với lệnh sư, chỉ cần lệnh sư tiếp qua hai mươi chiêu kiếm của ta, thì lão phu sẽ nói ra một chuyện bí mật!

Đương nhiên hai mươi chiêu kiếm mà Tống Trấn Sơn nhắc đến là hai mươi chiêu tuyệt kiếm mà lão từng bằng nó mà thành danh Võ Lâm Nhất Kiếm, đến như những tay cao thủ nhất nhì võ lâm xưa nay còn chưa ai giải nổi, huống là một thiếu niên trẻ tuổi như Nhạc Tiểu Tuấn?

Nhạc Tiểu Tuấn còn chưa kịp nói gì, thì Tống Trấn Sơn đã tiếp:

– Một lời ước này của lão hủ mười sáu năm về sau vẫn còn giá trị...

Nhạc Tiểu Tuấn tự hồ như dần dần hiểu ra chuyện xưa, ấp úng nói:

– Nói vậy ý Tổng đại lão gia là muốn biết bí mật kia, cần phải qua được hai mươi chiêu kiếm của đại lão gia?

– Không sai, nếu như lệnh sư tự thân đến, thì cũng phải tiếp lão phu hai mươi chiêu kiếm...

Nhạc Tiểu Tuấn vì tâm nguyện của sư phụ mà đến đây, nghe nói thế thì hào khí trong người trỗi lên, đứng dậy chấp tay vái dài lễ độ nói:

– Tổng đại lão gia, vì tâm nguyện của gia sư, văn sinh không tự lượng sức xin thử một phen!

Tổng Trấn Sơn cười vang lên sang sảng, gật đầu nói:

– Chí khí! Chí khí! Nhưng lão phu nói chưa hết câu, nếu lệnh sư đích thân đến đây thì phải tiếp lão phu hai mươi chiêu, còn như Nhạc tướng công chỉ vì ân sư mà thay mặt đến đây, chỉ cần tiếp lão phu một chiêu kiếm là đủ!

Nhạc Tiểu Tuấn nghe thì ngớ người, nói:

– Văn sinh chỉ cần tiếp được Tổng đại lão gia một kiếm là được ư?

Thực tình thì Nhạc Tiểu Tuấn vừa là kẻ hậu học vừa là người chưa từng xuất môn hành đạo, ít biết chuyện giang hồ xưa nay, cho nên vốn không hề hay biết chuyện của Tổng Trấn Sơn thành danh năm xưa. Đến như chỉ biết Tổng Trấn Sơn là vị Võ lâm minh chủ mà không biết lão còn có tôn hiệu Võ lâm Nhất Kiếm, một chiêu của lão có thể bằng cả trăm, cả ngàn chiêu kiếm của các kiếm pháp thường.

Huy Huệ Quân ngược lại thâm hiểu trong lòng, nhìn Nhạc Tiểu Tuấn vẻ quan tâm nói:

– Nhạc tướng công, cừu cừu của tôi kiếm thuật đạt đến cảnh huyền vi ảo diệu, tướng công quyết không thể...

Tổng Trấn Sơn lại cười ha hả nói:

– Quân nhi, chớ nên quá lo lắng cho Nhạc tướng công, lão phu há có thể đả thương người ta?

Huy Huệ Quân thẹn cúi đầu im lặng.

Nhạc Tiểu Tuấn chấp tay nói:

– Văn bối tự biết sở học nông thiển, sánh với Tổng đại lão gia như mặt trăng mặt trời, chỉ nhân vì muốn hoàn thành tâm nguyện ân sư mạo muội thế này...

Tổng Trấn Sơn thấy chàng trước sau lễ độ biết tôn ty trật tự thì hài lòng, gật đầu nói:

– Rất tốt! Nhạc tướng công không mang theo kiếm sao?

Nhạc Tiểu Tuấn đáp rồi lấy thanh nhuyễn kiếm cuộn tròn từ thắt lưng ra đáp:

– Văn sinh có!

Nhuyễn kiếm chưa vận nội lực quán chú vào thì mềm ẻo vô lực, thế nhưng ánh thép phát ra lạnh lùng khiến người ta nhìn cũng phải lạnh người.

Tống Trấn Sơn vừa nhìn thấy cũng đã nhận ra đây là một thanh bảo kiếm chứ không phải tầm thường, nhú mày hỏi:

– Nhạc tướng công từ đâu có thanh kiếm này?

Nhạc Tiểu Tuấn ngơ là lão ta nhận ra thanh kiếm này, da mặt ửng hồng ấp úng nói:

– Một vị bằng hữu của văn bối tặng!

Tống Trấn Sơn hừ một tiếng, gật đầu nói:

– Tuyệt kiếm! Thế nhưng hành tẩu giang hồ, Nhạc tướng công tốt nhất ít dùng đến nó thì hay!

Nhạc Tiểu Tuấn chẳng hiểu ra hết thâm ý trong câu nói này, lại cho rằng ý lão ta là chỉ thanh kiếm quá sắc bén, động thủ dễ đả thương người, khi ấy chấp tay nói:

– Văn sinh ghi nhớ!

Lúc này đã thấy hai gã tráng đinh bày dọn chén bát trên chiếc bàn khác bên góc trái hoa đình, có lẽ chuẩn bị ăn tối.

Thì ra, Hoắc tổng quản thấy Tống lão trang chủ khoản đãi Nhạc Tiểu Tuấn như khách phương xa đến, nên không đợi căn dặn cũng đã cho người làm tiệc tiếp đãi.

Tống Trấn Sơn mỉm cười vẫy tay nói:

– Các người đem đến đây cho ta một chiếc đĩa!

Hoắc tổng quản theo hầu Tống Trấn Sơn đã mấy mươi năm, đương nhiên hiểu ý chủ nhân của mình, liền cầm lấy một chiếc đĩa tre đưa đến.

Tống Trấn Sơn cầm lấy chiếc đĩa, cười nói với Nhạc Tiểu Tuấn:

– Lão phu đã hai mươi năm nay không động đến kiếm, chúng ta tỷ thí một chiêu xong rồi dùng tiệc vậy!

Nhạc Tiểu Tuấn ngạc nhiên nói:

– Tống đại lão gia muốn dùng đĩa tre thay kiếm ư?

– Hà hà... Lão phu nếu trong tay không có vật gì làm binh khí, Nhạc tướng công nhất định không chịu động thủ, hiện tại thì cứ việc phát chiêu đi!

Nhạc Tiểu Tuấn lại hỏi:

– Tống đại lão gia muốn động thủ ngay tại đây?

Tống Trấn Sơn vẫn ngồi yên trên ghế Thái sư, gật đầu nói:

– Không sai, Nhạc tướng công có thể xuất chiêu!

Nhạc Tiểu Tuấn thấy lão ta vẫn ngồi bình thản an nhiên trên ghế Thái sư, đến

đứng lên cũng không, bảo chàng phát chiêu tấn công, khiến chàng thấy lúng túng nói:

- Tổng đại lão gia...
- Lão phu đã nói, Nhạc tướng công cứ việc phát chiêu công vào đi!
- Điều này...

Huy Huệ Quân có chút yên tâm giục chàng:

- Cứu cứu bảo tướng công ra chiêu, thì cứ ra chiêu chớ nên ngại.

Tổng Trấn Sơn nói:

– Quân nhi nói không sai, người chớ nên ngại, thế nhưng lão phu có lời nhắc nhở người trước là người chỉ có cơ hội xuất một chiêu, cho nên cần phải tập trung tận lực đối phó. Lão phu nói một chiêu, là người tiếp lão phu một chiêu, còn người không cần giới hạn số chiêu, chỉ cần người xuất kiếm chạm vào được tà áo của lão phu, thì kể như người thắng! Hảo... Xuất thủ đi!

Lão vẫn ngồi điềm nhiên trên ghế, không một chút chút gì tỏ ra phòng bị, lại giục Nhạc Tiểu Tuấn xuất chiêu tấn công.

Nhạc Tiểu Tuấn chấp kiếm hành lễ nói:

– Văn sinh cung kính bất như tông mệnh, chỉ có điều văn sinh muốn nói thanh nhuyển kiếm này vô cùng sắc bén, chém thiết như chơi...

Tổng Trấn Sơn gật đầu tiếp lời chàng ngay:

– Ta biết thanh nhuyển kiếm trong tay người xuất xứ từ Vân Nam Vô Lượng kiếm phái, tinh luyện từ thép non nghìn năm, người hà tất phải quá cố kỵ cứ việc xuất chiêu!

Nhạc Tiểu Tuấn không ngờ thanh kiếm trong tay mình có xuất xứ lai lịch như vậy, lại trầm nghĩ:

- Lão đã nói như vậy, ta cũng không nên do dự nữa!

Nghĩ rồi, chân trái thoái một bộ, người hơi chùng thấp xuống, khí vận vào kiếm, cổ tay rung nhẹ, khiến cả thanh nhuyển kiếm phút chốc cương thẳng lên.

Cuối cùng mới chính lập, tay trái yết lưỡi kiếm, nói:

- Văn sinh xuất chiêu!

Thanh nhuyển kiếm trực lập từ từ xuống chĩa vào vai trái của Tổng Trấn Sơn.

Thật ra thì khởi thức thế kiếm này mũi kiếm phải chĩa thẳng vào ngực đối phương, bởi vì đây chính khởi thức chiêu Thiên Đạo trung hòa trong Võ Đường Lương Nghi kiếm pháp.

Võ Đường nội gia kiếm pháp dụng ý dẫn khí, thế kiếm chậm rãi, chàng khởi thức chiêu này như vậy là vì Tổng Trấn Sơn vẫn ngồi bất động trên ghế, nên thấy không thể tấn công mãnh liệt.

Luận về lễ số, thì đây cũng là truyền thống lễ giáo cố hữu của kẻ đọc sách, chứ nếu như kẻ chỉ biết luyện võ hành cước giang hồ, chỉ nghĩ dụng binh bất yếm trá thì khi nào chịu nhường nữa bước để thủ bại đối phương?

Tống Trấn Sơn nhìn thấy lòng thâm nghĩ:

– Tiểu tử này tâm trường lỗi lạc, biết nhường người để tiến bộ, sau này nhất định thành danh giang hồ. Chưa biết chừng vài mươi năm nữa có thể thành người lãnh đạo võ lâm cũng nên!

Lòng nghĩ vậy, nhưng cười nhắc nhở:

– Nhạc tướng công một chiêu này vì tâm nguyện của lệnh sư mà phát, cần phải toàn tâm toàn lực, chớ nên khách khí!

Nhạc Tiểu Tuấn kiếm phát ra từ từ đã được nửa đường, bên tai nghe Tống Trấn Sơn nhắc nhở một câu như vậy, thì trước mặt bỗng hiện lên hình ảnh ân sư tiêu tụy và những lần ngồi ủ rũ than vắn thở dài.

Bất giác lòng chàng kêu lên:

– Vâng! Một chiêu này ta vì sở nguyện của ân sư mà phát!

Y khởi khí động, kiếm thế cũng đột nhiên biến hóa, một chiêu từ từ điểm tới Thiên Đạo trung hòa biến thành chiêu Ngũ nguyệt phi hoa trong kiếm pháp của Không Động.

Nhuyễn kiếm rung lên phát liên năm lần kiếm ảnh nhanh như chớp chớp tới người Tống Trấn Sơn.

Tống Trấn Sơn tay trái buông thông, tay phải cầm chiếc đũa hoa lên một cái, liên nghe keng keng...vang lên năm tiếng chói tai.

Rõ ràng chiếc đũa trong tay lão ta chỉ trong nháy mắt điểm liên năm cái nghênh đầu mũi kiếm Nhạc Tiểu Tuấn đánh bật ra ngoài.

Chiêu vừa rồi Ngũ Nguyệt Phi Hoa, Nhạc Tiểu Tuấn phát ra là của phái Không Động, mà kiếm thuật Không Động tinh ở chỗ tốc độ cực nhanh, một chiêu hóa thành năm, đương nhiên phát kiếm không thể chậm được rồi!

Thế nhưng, Tống Trấn Sơn chỉ dùng đũa thay kiếm, ra chiêu sau điểm liên năm cái phá giải năm kiếm ảnh của Nhạc Tiểu Tuấn, tự nhiên thủ pháp của lão ta cũng nhanh không tưởng nổi!

Bây giờ, Nhạc Tiểu Tuấn bị chấn động mạnh, từ thân kiếm một luồng kinh lực quái dị xông vào, từ bàn tay lên cánh tay, từ cánh tay xâm nhập vào toàn thân, chẳng khác gì chạm phải một luồng điện giật bắn cả người lui sau đến bốn năm bước dài.

Nhạc Tiểu Tuấn phát hoảng, thế nhưng chỉ nghĩ đến câu nói vừa rồi của Tống Trấn Sơn một chiêu này là vì tâm nguyện của lệnh sư, vả lại chỉ cần chàng tiếp nổi một chiêu của lão ta là được, còn chàng muốn phát bao nhiêu chiêu cũng không giới hạn.

Trong đầu nghĩ vậy, cả người lập tức định xông trở lại ra chiêu tấn công.

Chẳng ngờ đã nghe giọng Tống Trấn Sơn vang lên:

– Nhạc tướng công cẩn thận!

Tiếp liền chàng chỉ thấy trước mắt hoa lên một vệt sáng trắng, đương nhiên phải là chiếc đũa trong tay Tống Trấn Sơn.

Nhưng trước mặt Nhạc Tiểu Tuấn lúc này phản phát như thấy ánh kiếm loáng lên, ánh kiếm lại phát ra kiếm khí nghe rất lạnh cả người, chiêu lại ảo diệu, nhất thời chàng chưa biết hóa giải thế nào?

Nói thì chậm, lúc ấy lại cực nhanh, chàng khoát bộ lách người một cách hết sức tự nhiên theo bản năng.

Thế nhưng phải biết rằng, dù chỉ là khoát bộ theo bản năng, nhưng nó lại là bộ pháp tinh diệu mà chàng học từ Vô danh Lão nhân ngay từ nhỏ.

Đây là một môn thân pháp từ bản thân Vô danh Lão nhân sáng chế ra sau khi nghiên cứu kỹ tất cả pho kiếm pháp của các môn phái, mục đích là để tránh tất cả các chiêu kiếm hiểm hóc.

Nên biết, Tống Trấn Sơn mệnh danh Vô Lâm Nhất Kiếm, đương nhiên một kiếm phát ra chẳng phải tầm thường, xưa nay ít người hóa giải nổi, thậm chí nghĩ cách né tránh là cũng ít có khả năng.

Chẳng ngờ lần này Nhạc Tiểu Tuấn thoát bộ né được, đồng thời còn thuận kiếm ra một chiêu Khổng tước khai dực trong Loan Ba Phong kiếm pháp của phái Nga My.

Chỉ thấy ánh kiếm như cánh khổng tước xòe ra...

Cong! Một tiếng vang dài, tất cả lập tức biến mất ngay sau đó.

Nhạc Tiểu Tuấn tuy tiếp được một kiếm của Tống Trấn Sơn, thế nhưng cả người chàng bị một luồng kinh lực mạnh chấn động tung ngược lên không trung, văng ra ngoài xa có đến hơn trượng, rơi phịch trên đất. Thanh nhuyễn kiếm trong tay thì bị chém gãy đầu mũi chừng một thốn.

Tống Trấn Sơn thu chiếc đũa không một chút suy suyễn, lão vẫn ngồi trầm ổn trên ghế Thái sư, nhưng đột nhiên cả người giật nảy bắn lên, thất thanh la lớn:

– Ái! Kịch độc lợi hại thật!

Tiếp liền đó chỉ thấy chiếc đũa rớt xuống đất, cánh tay phải cũng như cánh tay trái rũ thông xuống vô lực.

Thấy điều này thì mọi người còn lại đều thất sắc.

Hoắc Vạn Thanh chấn động cả người, nhảy chồm tới người Nhạc Tiểu Tuấn như con mãnh hổ, hét lớn:

– Tiểu tử, ngươi dám ngăm trong dụng độc ám toán lão trang chủ!

Tống Văn Tuấn nghe nói Nhạc Tiểu Tuấn dụng độc hại cha, thì lập tức vung kiếm sấn tới quát lên:

– Họ Nhạc kia, ta bẩm người ra!

Huy Huệ Quân tuy không nói ra lời, thế nhưng nàng là người khó xử nhất.

Nếu như vừa rồi, từ miệng ai nói ra thì nàng có lẽ còn không tin, nhưng đích thân Tống Trấn Sơn nói ra thì nàng chẳng còn nghi ngờ gì nữa.

Thực lòng thì sâu trong nội tâm nàng đã thầm coi Nhạc Tiểu Tuấn là người tri kỷ, lòng nàng như đã gửi cho chàng, chẳng ngờ chàng lại có thể hạ độc một cách bỉ ổi như vậy đối với cửu cửu của nàng!

Nàng chết lặng người, cảm thấy cõi lòng tan nát, tình không ngăn nổi, nước mắt lưng tròng rồi rơi ra trên áo, hẳn là đã đem lòng trao nhầm cho một kẻ giả quân tử, ngụy trượng phu!

Lại nói Nhạc Tiểu Tuấn bản thân bị chấn động rơi phịch trên đất, thần hồn còn chưa lai tỉnh, đến kiếm bị gãy một đoạn cũng không biết, còn chưa kịp lồm cồm ngồi dậy thì bọn Hoắc Vạn Thanh và Tống Văn Tuấn đã bước đến trước người.

Hoắc Vạn Thanh đưa tay cản kiếm của Tống Văn Tuấn lại nói:

– Công tử, không nên lấy mạng hấn!

Tống Văn Tuấn cực nộ thét lớn:

– Hoắc tổng quản, không nên xen vào, ta không thể không lấy mạng hấn!

Hoắc Vạn Thanh vẫn cản lại nói:

– Công tử bớt giận, hấn đã dùng độc ám toán lão trang chủ, đương nhiên trong người hấn cũng có cất giải được, chúng ta buộc hấn trao thuốc giải ra rồi hãy nói!

Nói rồi lão râu tay lại, bước lên thêm bước nữa nhìn chăm Nhạc Tiểu Tuấn còn ngồi phịch trên đất, gằn giọng:

– Tiểu tử, nhanh trao thuốc giải ra đây, thì ta còn tha cho mạng sống.

Nhạc Tiểu Tuấn bị bọn họ bức đến không đứng lên được, nhưng chẳng cần biện hộ, chỉ nói:

– Hoắc tổng quản, có sự hiểu nhầm, tại hạ không biết dụng độc, thì làm sao có thể sử dụng độc ám toán lão trang chủ...

Hoắc Vạn Thanh đánh mắt lại gằn từng tiếng:

– Tiểu tử ngươi còn dám chối quanh ư? Nếu ngươi còn không nhanh đưa thuốc giải ra đây, thì ta bữa sống ngươi trăm năm!

Tống Trấn Sơn vừa rồi nhân người thọ độc nên buông thông tay nhắm mắt điều khí, bây giờ thở hắt ra một hơi, mở mắt nói giọng nghe yếu đuối:

– Hoắc tổng quản, các người làm gì vậy chứ?

Hoắc Vạn Thanh nghe giọng chủ thì quay người, vội vàng nói:

– Hồi bẩm trang chủ, tiểu tử này biết dụng độc tất sẽ có thuốc giải, thuộc hạ...

– Nói bậy!

Tống Trấn Sơn cố quát một tiếng, rồi thấp giọng nói:

– Người theo ta nhiều năm, sao còn không phân biệt rõ thị phi, còn không nhanh mời Nhạc tướng công dậy ư?

Hoắc Vạn Thanh kinh ngạc la lên:

– Lão trang chủ...

Tống Trấn Sơn mặt ẩn hiện nộ khí:

– Vạn Thanh, lão phu bảo người mời Nhạc tướng công đứng dậy, người nghe không hiểu?

Hoắc Vạn Thanh không dám trái lệnh, vội vàng thoái lui sau hai bước, nói:

– Nhạc tướng công, lão trang chủ mời đứng lên!

Nhạc Tiểu Tuấn khi ấy mới thu thanh nhuyển kiếm lại, chống tay đứng dậy.

Tống Trấn Sơn lại nhìn Nhạc Tiểu Tuấn nói:

– Văn Tuấn, cả người cũng không nhanh đến xin lỗi Nhạc tướng công ư?

Tống Văn Tuấn ngớ người cãi lại:

– Cha! Chính hấn đã dùng độc ám toán cha, sao lại...

Tống Trấn Sơn không đợi con nói hết, cắt ngang:

– Cha bảo Nhạc tướng quân hạ độc bao giờ? Cha chỉ nhân nghĩ mình vừa rồi đã uống Bát Bửu Đơn giải bách độc của Đường Môn mật chế, độc tính trong người đã giải hết. Chẳng ngờ vừa rồi dùng chiếc đĩa vận khí công động thủ, mới phát hiện ra chẳng những độc tính không giải hết mà chân khí chừng như dần dần bị tiêu tán...

Hoắc Vạn Thanh nghe vậy thì chấn động cả người, thất thanh la lên:

– Chẳng lẽ lão trang chủ trúng loại Tán công kỳ độc?

Tống Trấn Sơn gật đầu đáp:

– Có lẽ không sai, lão phu năm xưa từng nghe lão Chưởng môn Đường Môn nói rằng Bát Bửu Đơn có thể giải bách độc, duy nhất loại Tán công kỳ độc thì vô hiệu...

Huy Huệ Quân lúc này lòng dạ nhẹ lại, nhìn vào Nhạc Tiểu Tuấn vẻ có lỗi, nhân vì vừa rồi nàng cũng như người khác hiểu nhầm chàng, khi nãy lòng nàng mới càng thêm tin hơn chàng là bậc chính nhân quân tử, đáng để nàng gởi lòng làm người người tri kỷ.

Nàng nghe Tống Trấn Sơn nói vậy thì chen vào hỏi một câu:

– Chẳng lẽ bằng vào công lực như cừu cừu mà lại không thể vận khí bức độc tính ra ngoài sao?

Tống Trấn Sơn cười khổ đáp:

– Oa nhi mới thật ấu trĩ, đã gọi là Tán công kỳ độc đặc chế để đối phó với những người nội công thâm hậu, là loại kỳ độc vô hình, thâm nhập có thể không gây đau đớn khác lạ, ngấm ngấm phong bế yếu mạch tán giải công lực không còn đề tụ chân khí, như vậy làm sao có thể tự bức độc tính ra ngoài được? Trừ phi là độc môn giải được của chính người chế ra loại độc này mới giải nổi, bằng không thiên hạ vô được giải nổi!

Tống Văn Tuấn nói:

– Cha, để hài nhi tìm chúng lấy thuốc giải!

Tống Trấn Sơn trầm ngâm một lúc nói:

– Người có biết bọn người dùng kế hạ độc cha là ai không? Bọn chúng giăng bày lợi dụng Nhạc tướng công mang phong thư này đến đây mà không dám chính thức lộ diện, giờ muốn tìm chúng, biết tìm nơi đâu chứ?

Nhạc Tiểu Tuấn không đợi Tống Văn Tuấn kịp đáp, lên tiếng nói ngay:

– Tống đại lão gia, văn sinh nhất thời ngu muội bị người lợi dụng mà mang phong thư tẩm độc này đến đây, được Tống đại lão gia mở lượng hải hà không trách, trong lòng văn sinh vừa hổ thẹn vừa cảm kích vô cùng. Chuyện tuy không phải là văn sinh cố ý, nhưng thế nào đi nữa thì văn sinh cũng là người có lỗi, thực áy náy vô cùng. Giờ văn sinh xin cáo từ, cho dù chân trời góc biển, hồ huyết, long đầm, văn sinh nhất quyết tìm đến bọn chúng để lấy thuốc giải mang về đây cho Tống đại lão gia, có vậy mới không thẹn với lòng mình.

Nói rồi chàng chấp tay xá dài, đoạn quay người định đi.

Huy Huệ Quân thấy chàng định đi, thì gọi lại:

– Nhạc tướng công xin lưu bước!

Nhạc Tiểu Tuấn chân đã đặt ở bậc cửa, Tống Trấn Sơn nhìn theo bóng sau lưng chàng thở dài cảm thán:

– Cứ để cho Nhạc tướng công đi, thiếu niên này không hay bất thiệp giang hồ, thế nhưng tính tình trung thực khảng khái. Chỉ nhân vì lão phu trúng độc mà hấn cảm thấy hổ thẹn bất an, nên mới không chịu lưu bước lại đây. Ái... Chúng ta cũng không nên giữ chân hấn lại!

Nhạc Tiểu Tuấn ra khỏi Thiên Hoa Sơn trang trở lại đường cũ đi một mạch đến bến nước dưới chân núi, ở đây chỉ là một thôn nhỏ vài mươi nóc nhà, chủ yếu hành nghề đánh cá đưa thuyền.

Tuy trời đã khuya, nhưng chàng cũng dễ dàng thuê một chiếc thuyền nhỏ trở lại đập bên ngoài Thái Hồ.

Bên đập là một tiểu trấn, nhưng nơi đây là chỗ nghỉ chân của du khách, nên lúc này vẫn còn thấy một vài quán ăn còn lên đèn.

Chàng vào một quán gọi bát mì lót dạ, sau khi tính tiền xong mới hỏi tiểu nhị:

– Tiểu nhị ca, trong trấn này có khách điểm nào không?

Tiểu nhị bồi nụ cười nói:

– Khách gia, ở tiểu trấn này khách điểm chuyên doanh thì không có, thế nhưng bất cứ nhà nào cũng có phòng, gặp dịp khách đến du ngoạn đông, thì dành cho thuê nghỉ trọ, có lẽ khách gia không rành đường, tiểu nhân xin dẫn đường!

– Ô, như vậy thì phiền tiểu nhị ca quá!

– Không sao, xin quan gia theo tiểu nhân!

Vừa nói gã vừa đơn đả cất chiếc khăn trên vai, rồi bước ra cửa đi trước dẫn đường!

Trên con đường nhỏ tối đen, Nhạc Tiểu Tuấn theo chân tiểu nhị đi một đoạn rồi rẽ vào một hẻm nhỏ, cuối cùng dừng lại trước một tường thành thấp nhỏ.

Tiểu nhị dừng chân lại, quay đầu cười nói:

– Khách gia xin đợi ở đây, tiểu nhân vào gọi cửa.

Nói rồi quay người bước tới gõ vào một cánh cửa dày đóng im ỉm.

Qua một lúc, liền nghe thấy từ bên trong có tiếng một bà lão hỏi vọng ra:

– Ai bên ngoài?

Tiểu nhị đáp:

– Hồ đại nương, tiểu nhân là Trương Phát ở quán mì đây, có một vị khách gia muốn thuê phòng nghỉ trọ qua đêm!

Lão phu nhân nghe thế thì sởi lởi reo lên:

– A, vào đây, vào đây!

Cánh cửa gỗ bật mở ra, chỉ thấy một lão phu nhân tóc bạc trắng xuất hiện với chiếc đèn lồng trong tay, cười nói:

– Khách gia xin mời vào bên trong!

Ga tiểu nhị nói:

– Khách gia, mời! Tiểu nhân xin cáo từ!

Nhạc Tiểu Tuấn rất biết chuyện liền dúm vào tay gã một ít bạc vụn, nói:

– Đa tạ tiểu nhị ca!

Gã tiểu nhị nhận tiền thì rạng nét mặt, cảm tạ rồi lui gót ngay.

Nhạc Tiểu Tuấn lúc ấy theo chân bà lão vào hẻm bên trong nhà.

Bà lão khóa trái cửa lại, đốt một ngọn nến đặt lên bàn, cười nói:

– Khách gia mời ngồi, lão thân sẽ đi pha trà!

Nhạc Tiểu Tuấn nói:

– Lão bà bà bất tất phải bận rộn như vậy, tiểu khả nửa đêm đến quấy nhiễu đã là

phiền toái lắm rồi, chỉ xin trọ qua một đêm là được.

Lão bà cười nói:

– Khách gia xin cứ ngồi xuống, mấy khi được khách chiếu cố, trà cũng đã chế sẵn rồi, chẳng phí thời gian gì mà ái ngại.

Nói rồi quay người đi lui ra sau bếp.

Giây lát, lão bà quay trở lại với chậu nước trên tay, đặt xuống bàn nói:

– Khách gia, rửa mặt!

– Cứ phiền lão bà bà thế này, tiểu khả thật vô cùng áy náy...

Lão bà cười nói:

– Chớ khách khí, tiểu trấn này của chúng tôi không có khách điểm chuyên doanh, hiện tại đã vào mùa thu, khí trời hơi trở lạnh, khách du hồ vui đi. Giả như vào xuân hoặc mùa hè, thì khách đến rất đông, nhà nào cũng có khách nghỉ trọ, lúc ấy mới thật sự bận rộn nhé!

Nhạc Tiểu Tuấn vừa rửa mặt vừa hỏi:

– Trong nhà lão bà bà, chẳng còn ai nữa sao?

Lão bà cười đáp:

– Chỉ có lão thân và ông nhà, ông ấy chèo thuyền đưa khách cả ngày mệt lữ, giờ đã ngủ say. Cũng may mà sống qua ngày...

Bà lão chờ Nhạc Tiểu Tuấn rửa mặt xong, mới mang chậu nước lui ra sau.

Tiếp đó lại trở vào với khay trà trên tay, đặt lên bàn nói:

– Quan gia dùng trà!

Nói rồi đi đến đẩy cánh cửa phòng bên trái, tiếp:

– Khách gia nghỉ trong phòng này, mọi thứ lão thân đã chuẩn bị đầy đủ và sạch sẽ, khách gia cứ yên tâm mà nghỉ. Lão thân xin phép đi nghỉ trước đây!

Nhạc Tiểu Tuấn đứng lên lễ phép nói:

– Lão bà bà xin cứ tự nhiên!

Lão bà lưng hơi cong xuống, vòng tay đấm đấm mấy cái, rồi về phòng mình.

Nhạc Tiểu Tuấn lúc này mới cảm thấy khát, chàng rót ra một chén trà còn nóng, nhấp một ngụm, hương trà khiến cổ họng sáng khoái thoải mái.

Trong đầu chàng lúc này mới hơi tĩnh táo, bây giờ chỉ nghĩ đến chuyện vừa xảy ra, chàng thầm hiểu mình đã có lỗi trong chuyện này, nhất định phải đi tìm bọn người đã bày kế độc thủ kia, để lấy thuốc giải. Thế nhưng duy nhất kế khả thi là tìm ra gã trung niên hán tử giả trúng thương, rồi phó thác bức mật thư cho chàng mang đến cho Tống Trấn Sơn. Nhưng thử hỏi gã ta đã dàn ra màn kịch kia, chẳng lẽ có thể lại là họ

Từ như hấn đã nhấn sao?

Còn một chuyện nữa, là trên bức thư độc kia ghi là muốn Huy Huệ Quân mang thanh Tiên Cô kiếm đến trao đổi phụ thân cô ta, nhưng Tống Trấn Sơn lại cho rằng đó chỉ là đòn hù dọa của đối phương. Thực tế hư thực ra sao còn chưa thể đoán chắc được!

Cứ theo như Trúc Thu Lan nói hôm trước thì bọn người của Hắc Hồ Thần Triệu Quang Đầu xuất hiện tại Qua Châu chỉ vì thanh bào kiếm kia.

Mà gã trung niên hán tử áo xanh kia nhất định là đồng bọn với Hắc Hồ Thần Triệu Quang Đầu, nên muốn tìm hấn chỉ còn cách quay trở lại quán rượu ở Qua Châu, không chừng Hồ Trảo Tôn Vô Hại vẫn còn giả trang làm chủ quán rượu!

Nghĩ trong đầu rồi, chàng uống hết chén trà, đoạn vào phòng để nguyên áo quần nằm lên giường nghỉ, chốc lát ngủ thiếp đi lúc nào không hay...

Không biết đã qua bao nhiêu thời gian, Nhạc Tiểu Tuấn chợt hồ như mơ mơ màng màng tỉnh lại, chỉ cảm thấy đầu óc nửa mê nửa tỉnh, còn có chút căng đầu, đồng thời cổ họng khô khát vô cùng.

Không!

Có lúc chàng cảm thấy lạnh buốt chợt hồ như cả người nằm trong băng tuyết, hay nói đúng hơn nhất thời chàng không còn biết mình đang nằm ở đâu nữa.

Trong tiềm thức chàng cảm thấy hốt hoảng, ý thức bảo chàng nhanh tỉnh trở lại, mắt nên mở ra, nhưng sao hai mí mắt chàng nặng trĩu, chàng theo ý thức sai khiến của chàng.

Qua một lúc vật lộn trong ý thức, chàng mới đưa tay lên dụi mắt được, mở mắt hấn ra, chỉ thấy trước mặt tối đen như mực đến đưa tay trước mắt không thấy rõ ngón, trong lòng bất giác thấy kỳ lạ vô cùng.

Chàng nhớ lại lúc lên giường nằm ngủ trời đã quá nửa đêm, sao ngủ một giấc dài thế này mà trời chưa sáng được?

Chàng chống tay ngồi dậy, lắc đầu mấy cái cho tỉnh táo hấn, cố nhớ lại mọi chuyện hồi đêm, chàng nhớ ra khỏi Thiên Hoa Sơn trang, do thuyền ra khỏi hồ tâm, sau đó ăn bát mì và theo chân gã tiểu nhị đến nhà lão bà tóc bạc tá túc qua đêm. Sau đó chàng uống chén trà, ngồi suy nghĩ một lúc, rồi đi ngủ...

Như vậy hiện tại, chàng phải ở trong phòng nhà bà lão kia mới đúng, nhưng rõ ràng tay chàng lúc này chạm phải là nền đất, tại sao lại như vậy được?

Chỉ nghĩ đến đó chàng linh cảm đã có chuyện không ổn xảy ra với mình, cho dù chàng chưa có nhiều kinh nghiệm giang hồ, nhưng lần này quyết không thể không nhận ra!

Nhạc Tiểu Tuấn giật thót mình vội ngồi ngay ngắn bắt đầu thử vận khí điều tức, khí cơ thông suốt thường ngày trong người chàng lúc này bỗng cảm thấy bị trì trệ ở nhiều chỗ, chợt hồ như đã bị ai đó điểm huyết phong bế kinh mạch. Có điều khi không

vận khí điều tức, thì hoàn toàn không có một cảm giác gì khác lạ.

Chàng lại đứng lên vung tay múa chân thử vài đường thì thấy không có gì trở ngại, trong đầu sinh hoài nghi, thầm nghĩ người này không biết là ai, tại sao lại phong bế kinh huyết trong người mình?

Chẳng lẽ chính lão bà tóc bạc kia đã hạ thủ?

Chẳng lẽ trong nhà bà ta lại là một hắc điểm?

o O o